

UNĖ KAUNAITĖ

LAIŠKAI ELZEI

Alma littera

l.

„Šunį išvesiu vos grįžusi. Reikės paskambinti veterinarei ir...”

„O kur? Gal prie Barbakano? Penktą?”

„... ji net verkė, taip po atostogų nenorėjo grįžti į mokyklą, o aš klausiau ir vos laikiausi nesijuokdama.”

„Vakar surinkau tris tūkstančius taškų, gali patikėti? Niekad nemaniau, kad sumušiu Luko rekordą...”

Nuo to laiko, kai pamečiau ausinukus, ėmiau autobuse gyventi kitų gyvenimus. Muzika buvo mano burbulas, bet jis staiga susprogo, tad teko grįžti į tikrovę. Nors žinai, Elze, dabar paroje atsirado daugiau laiko. Laiko pamąstyti ir susidėlioti mintis. Važiuodama autobusu mintyse dažnai rašau tau laiškus, pasakoju apie savo dieną arba apie artimiausius planus. Jei taip nekratyty, būčiau jau seniau ėmusi tau rašyti, tačiau mano raštas ne tik tarsi vištos koja iškeverzotas, jis dar ir su sparnais, tad autobuse rašytų žodžių išvis nebūtų įmanoma įskaityti.

Jaučiuosi kalta, kad taip ilgai tave apleidau. Nebėžinai, nei kuo gyvenu, nei ką veikiu. Einu jau į aštuntą klasę. Dar vasaros pradžioje beprotiškai laukiau mokyklos, bet praėjo vos dvi rugsėjo savaitės ir vėl jaučiuosi vieniša. Gal ir tau vieniša, todėl pasižadau, kad dabar rašysiu dažnai.

Būti aštuntoke man patinka. Pagaliau jaučiuosi didelė. Na, beveik. Mūsų mokykloje dar yra po vieną devintokų ir dešimtokų klasę, tad jie vis tiek vyriausi. Bet koridoriuose mažiau jau žiūri į mus su pagarba. Geras jausmas.

Į mokyklą mane vis dar veža tėtis. Mama aiškina, kad turėčiau džiaugtis, nes man nereikia grūstis pilname autobuse ar žiemą šalti stotelėje, bet ji nieko nesupranta. Pavyzdžiui, šiandien tėtis prie mokyklos privažiavo tuo pačiu metu kaip ir autobusas. Iš jo iššoko Augustas ir man metė: „Ponia!“ Paskui jį nuskuodė dar keli bernai iš gretimos klasės, ir jie visi į mane šnairai dėbelėjo. Gal todėl mokykloje ir neturiu gerų draugų.

Mano klasėje šiemet viskas taip pat kaip ir pernai, tik atėjo vienas naujokas – Albinas. Jis labai garsiai juokiasi ir turi keistą gumbą prie akies. Likimo buvo nublokštas į vienintelę laisvą vietą šalia Kristupo, iš kurio visi šaiposi. Gyvenimas jau taip sudėliotas – arba tu šaipaisi, arba iš tavęs. O Kristupas tikrai ne iš pirmųjų.

Šarūnas ir toliau mūsų klasėje *kiečiausias*. Atsimeni, tau kažkada apie jį pasakojau. Jo pusbrolis Karolis dabar

jau dešimtokas, vyriausias mokykloje, ir šiaip visi gerai žino, kad su juo negalima pyktis. Todėl ir Šarūno prisibijo.

Nemeluosiu, man Šarūnas šiek tiek patinka. Gal net ne šiek tiek. Kartais juo žaviuosi, o kartais bijau. Keista, tiesa? Tarkime, šiandien fizikos mokytoja pamokos pradžioje kaip visada liepė užversti sąsiuvinius ir ėmė klausinėti taisyklių, kurias turėjom išmokti. Visi paprastai sėdi nuleidę galvas ir viliasi, kad jų nepaklaus. Bet tik ne Šaras! Žinai, ką jis padarė? Ėmė kelti ranką lyg žinodamas atsakymą. Iš pradžių net patikėjau, bet klasėje greitai visi susigaudė, kad jis apgaudinėja mokytoją, nes ji retai klausia žinančių. O Šarūnas kėlė ranką dar aukščiau. Monika su Giedre susižvalgė. Puikiai supratom, kad Šarūnas nieko nemoka, tik mokytoja vis dar naiviai tikėjo jo sugalvota išdaiga. Tą akimirką tikrai pajutau jam pagarbą. Niekas kitas nebūtų išdrįšęs, nes ką darytum, jei mokytoja vis dėlto paklaustų? Kaip gudru!

Tiesa, kartais Šarūnas gąsdina – supykęs net mokytoją gali apšaukti. Arba sulaužyti kėdę. Arba taip bjauriai rėžti ką nors tiesiai į akis... Kamilę yra prostitute išvadinęs! Turiu pripažinti, kad mintyse dėl to džiaugiausi, nes su ja nelabai sutariu. Ji oficiali mūsų klasės gražuolė, o nuo vasaros draugauja su tuo Šarūno pusbroliu Karoliu, todėl vaikšto dar labiau užrietusai nosj. Klasėje nedaug kas su kuo nors draugauja, o dar vyresniu. O ir rengiasi!.. Etikos mokytoja – o ji neretai ką nors griežčiau pasako – praėjusią savaitę per pamoką netikėtai kreipėsi į Kamilę:

– Po pamokų eisi į stotį?

Mokytoja! Gali patikėti? Mes visi žagtelėjom, bet Kamilė nesutriko.

– Ne, – atsakė, – iki stoties toli važiuoti.

Ir suprask kaip nori. Mokytoja irgi šyptelėjo ir tada ėmė kalbėti apie pamoką. Bet nuo to laiko per etikos pamokas klausausi mokytojos – ji to nusipelnė. Mintyse ją ne tik *palaikinau*, bet ir *pašėrinau*.

Kamilės nekenčiu nuo praėjusių metų. Sporto salėje mes seniai konkuravom, mat abi gerai žaidžiam tinklinį, bet akivaizdžiai nesipykom. Prieš mūsų Kalėdų *diskoną* Kamilė visoms pasakė, kad ateitume su *miniakais*. Po pamokų lėčiau į „Humaną“, nes tokio savo spintoje tikrai neturėjau. Įsispraudžiau į trumpą juodą sijoną ir jaučiausi, švelniai tariant, prastai, nes Dievas ar, tiksliau, tėvai manęs neapdovanojo lieknomis modelio kojomis. Ir šiaip tokių drabužių nenešioju, bet dėl solidarumo nusprendžiau pasiaukoti. Prieš metus buvau jauna ir naivi. Atėjau, o visos klasės panos buvo su džinsais. Kamilė priėjo tiesiai prie manęs: „Kaip gražiai atrodai! Bet turbūt nesupratai: mes tarėmės, kad visos ateisim su džinsais!“

Iš tos diskotekos iššliūkinau jai vos prasidėjus. Nevaidinsiu labai *kietos* – vos tvardžiau ašaras, gal kelios ir nuriedėjo, bet pasižadėjau daugiau dėl tos karvės nesinervinti. Nuo to penktadienio mintyse Kamilę vadinu tik bjauryste, pasipūtėle arba, jeigu gera nuotaika, Arbatos

puodeliu, mat turi maždaug tiek pat proto, o jos angliškasis vardas man primena ramunėlių arbatą.

Girdžiu, grįžo mama, todėl dedu tašką. Kitame laiške daugiau papasakosiu apie klasiokus. Ir dar kartą atsiprašau, kad taip ilgai nerašiau!

Tavo Gabija